

Rocky Horror Picture Show

Színes amerikai film.
Írta: Jim Sharman és Richard O'Brien. Fényképezte: Peter Suschitzky. Zene: Richard O'Brien. Rendezte: Jim Sharman. Főbb szereplők: Tim Curry, Susan Sarandon, Barry Bostwick, Richard O'Brien, Patricia Quinn, Little Neil, Jonathan Adams, Charles Gray, Peter Hinwood, Meatloaf.

Új film

Egy bizonyos Danny Peary nevű úr írja a *Cult Movies* elnevezésű szaklapban: „ez a film határozottan tetszik azoknak, akik kívülállóknak tekintik magukat... nincs még egy film, amely ennyire vegyes nézőközönséget vonzana”. És így tovább, végig egyféle megbocsátó-üdvöztető stílusban, akár egy házra hajlamos nagybácsi, hatvan fölött.

Emlékszem, 1975 tavaszán a londoni metró telis-teli volt *Rocky Horror Show*-plakátokkal. Vértől csöpögő vörös feliratok, démoni, nőies férfi, vagy férfias női (mindegy: ronda) vigyorgó arc — közép-kelet-európai huszonévesek, bamba elégtétellel nézdegéltek, az öles Martini-meg John Player's-hirdetések között, védekezően a Peter Stuyvesant-cigaretta füsttillatának kódéba burkolózva. Mint kiderült, az a *Rocky Horror Show* még nem volt ez a *Rocky Horror Show*; a Royal Court Színház egyik „mellékszínpadán” játszották még akkor csupán, ám akkora sikerrel, hogy bekerült az ötszáz férőhelyes

King's Road Színházba — ahol azóta is műsoron van... Akkoriban, 1975 tavaszán már éppen a hozzánk a szokott terminussal — azaz most — elérkező alkotás forgatását fejezték be Londonban, amiről persze éppúgy nem tudunk, minthogy történt pedig mindez csekélyke másfél millió dolláros költséggel — a '75 tavasza óta eltelt jó tizenhárom esztendő viszont, úgy látom, nagyvonalú megmaradt annyira bennünket jó közép-kelet-európaiaknak, hogy váltig csak nézdegéljük (bambán már nem, de ugyanakkor elégtétel érzése nélkül is) a *Rocky Horror Picture Show*-t, azaz a '76 április elsején (!) bemutatott moziváltozatot. Közben velünk elég sok minden történt ugyan — egyebek mellett a Peter Stuyvesant-cigarettről is leszoktunk — annyira viszont mégsem, hogy mostanság ne tűniék jogosnak a kérdés, amit a sajtótájékoztatón kifelé ívet halottam: úristen, hát ennyire nem lennének felnőttek?

Jelentem: dehogynem. Vagyunk is. Mi igen. Hogy ők, amarra napnyugta felé... hát igen. A *Rocky Horror Picture Show*, amely elsőrangú zenével, kiváló koreográfiával, egyszerű színészi alakításokkal és több, kimondottan nagy hatású jelenettel ajándékoz meg bennünket, e felszíni és felszínre merőben technikai jellegű csillogásokon felül, ezeken túlmenően, tartalmiak-

ban a világon semmit sem nyújt, pontosabban: annyi hülyeséget, hogy az még horrorparódiában, amerikaiában, sok-sok dalrafakadással járó zenés filmben is sok. Nagyon sok.

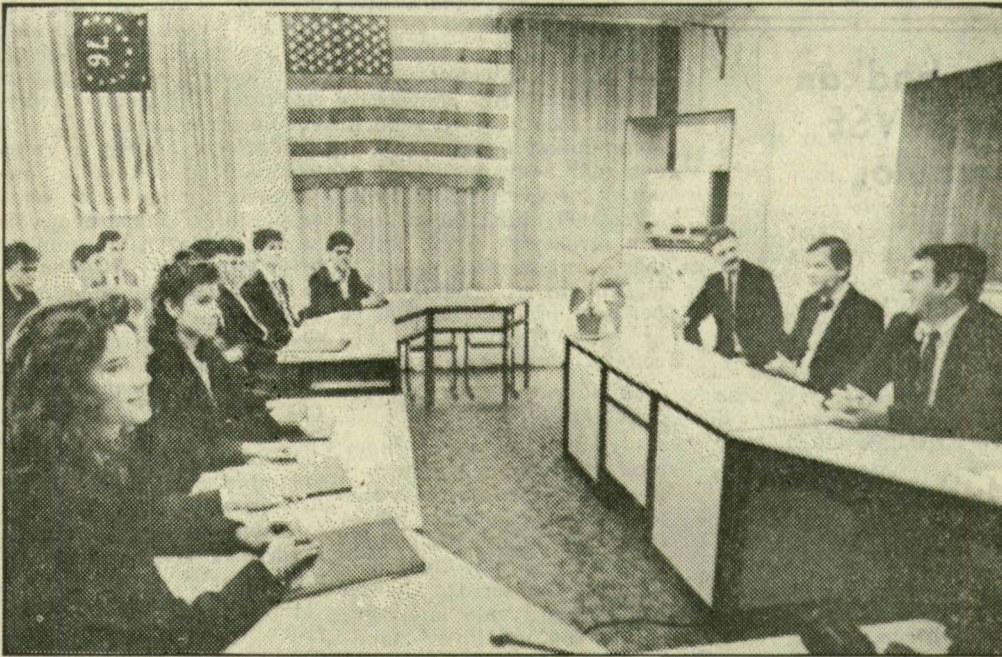
Amit a jó nyugati kolléga ír, amúgy nagybácsisan — a film „csak egy kicsit farszító” és „kimerül, az azt első alkalommal megnéző ember számára egy kissé konfúzzussá is válik” — azon lehet ugyan jócsejken mosolyogni — azon viszont már iedezni sokkal jobban, hogy megtudhattuk: mekkora kultusza, sikere és rajongótábora volt (és van máig) ennek a „kultuszfilmnek” nevezett, zagyván degenerált földönkívülieket, Frankenstein, homokosokat és Drakula-históriákat összezutyuló, lehangolóan gyermetes és félelmetesen jó zenéjű mozidarabnak. (Az *Időkizökkentő* és a *Mi történt a szombat éjszakával?* című dal egészen pompás.)

Ha pedig a derék Danny Peary netán újra meg akarja nézni a nagyhírű *Rocky Horror Picture Show*-t — mivel a filmet első alkalommal látókra történt célzása ezt sejteti —, szóval, ha megint betévedne a moziba, ahol a kísértetkastélyban partyra összegyűlt hölgyek és urak egy-egy váratlan pillanatban vad rock and rollba kezdenek, a púpos szolga és az ifjú pár (amely persze eltévedt az úton és teljességgel ártatlan) magyar popegyütteseket megszegyvenítő fölkészültséggel dancoláznak, meglehetősen jó pozzénéré — nos, váljék mindez Peary úr egészségére, s akár írja le újra, hogy e film határozottan tetszett azoknak, akik kívülállóknak tekintik magukat, továbbá nincs még egy film, amely ennyire vegyes nézőközönséget vonzana. Mi kérem, ennyire kívül — még kilébb — állunk. Vagy ha úgy tetszik: ennyire azért nem vagyunk vegyesek.

Domonkos László

„Aki iskolát épít, gondol a jövőre...”

Tegnaptól: Deák Ferenc Gimnázium

Az amerikai nagykövet — angolórán Nagy László felvétele

A névadók felelőssége óriási, különösen, ha iskoláról van szó, melynek falai állni fognak száz év múlva is, gondolati folytonosságot pedig a tanárok, diákok, s az elsajátított szellemiség dinamikus, változó, de lényegét megőrző egy-másra hatása biztosítja. Jó, ha a mindezt fémjelző intézménynév szervesen következik az iskola által közvetíteni kívánt gondolatságból. Szeged nemrég épült idegen nyelvű gimnáziuma ünnepélyes keretek közt Deák Ferenc nevét vette föl, Deákét, akiről egyre inkább kiderül, hogy bár kevésbé látványosan, mint csillogóbb nőmenek viselői, de mindent megtett ezért a hazáért, amit az adott korban, s lehetőségek között tenni lehetett... És nemcsak mindent megtett, de mindent a legjobban tett meg. Szimbólumok, amint tudjuk, nincsenek, ám ettől eltekintve úgy találjuk, hogy Deák Ferenc, s a nevét választó gimnázium általános törekvései közt hasonlóságok fedezhetők föl; a névválasztás tehát a legjobban sikerült.

Az ünnepélyes névadóra tegnap, szerdán került sor.

A Himnusz közös elénekélése után Kovács László, a gimnázium igazgatója mondott megnyitóbeszédet, majd Blazovits László, a történettudomány kandidátusa emlékeztetett meg Deákról, illetve történeti keretbe helyezte a nevet fölvevő intézményt. Ismertette, Szeged miként lett iskolavárossá, s, hogy a gimnáziumnak az adott lehetőségek közt milyen szerepe lehet a deáki gondolatok szellemében működni. Ezek után Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese ismertette a Művelődésügyi Minisztérium leiratát, amely engedélyezi a Deák név föl vételét. Mark Palmer, az Amerikai Egyesült Államok magyarországi nagykövete — aki egyébként előzőleg igen kötetlen légkörben beszélgetett már a tanulókkal, s angol nyelvtudásuk mértékét meglepően jónak tartotta — mindenekelőtt Grósz Károly szerepét hangsúlyozta, az angol nyelv oktatásának növekvő szorgalmazása terén. A nagykövet szavait Szabó Judit, gimnáziumi tanuló tolmácsolta.

Mindezeket Kovács László tájékoztatója követte, a jelenlévők képet kaphattak az iskola építkezéséről, a tanárok és diákok közös társadalmi munkájáról, s a köztük így létrejött kollegiális kapcsolatról. Az igazgatói beszéd után kitüntetések átadása következett. Müller Józsefné Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést nyújtott át Óváry György építésvezetőnek és Révész Mihály művezetőnek; a Délép Kiváló Dolgozója kitüntetést Körmöczy Sándor művezető vette át. Szeged Városért Emlékéremben tízen részesültek, köztük Novák István építész, és Szekeres Mihály belsőépítész.

A kitüntetések átadását gondosan összeállított ünnepi műsor követte, melyben közreműködött a gimnázium 60 fős leánykara, s a szegedi színház énekesei. A főemelő hangulatú ünnepséget a Szózat közös elénekélése zárta, majd lehetőség nyílt a Deák Ferenc munkásságát bemutató reprezentatív kiállítás megtekintésére is.

F. Cs.

Tanfolyam

A Budapesti Műszaki Egyetem Mérnök-továbbképző Intézete és az MTESZ Csongrád Megyei Szervezete Tulajdon, tőke, társulás címmel előadás-sorozatokat szervez az Országgyűlés által nemrégiben elfogadott új társasági törvényről. A Budapesti elhangzó előadásokat a Magyar Posta 'hangkonferencia-rendszere' segítségével a nagyobb városokba egyenes adásokban közvetítik. A helyszínek között kétirányú kapcsolat lesz, ennek segítségével a konzultáció során a szegedi teremben helyet foglalók kérdéseket tehetnek fel a budapesti előadókhoz. A tervezett időpontok: november 15., 22., 29., december 6. és 13. Valamennyi alkalommal 14 óra a kezdési időpont.

Előadók és témakörök: Lányi György, az MSZMP Központi Bizottságának munkatársa — A tervutasítás gazdaságtól a piacgazdaság felé; Vértés András, a KSH Gazdaságkutató Intézetének munkatársa — Vállalkozás és vállalat; Komáromi Péter, a Magyar Gazdasági Kamarától — Tőke, tőkemozgás, tőkepiac; Falusné Szikra Katalin, Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem — Tulajdon és tulajdonos az állami vállalatnál; Sárközi Tamás, Minisztériumi Tanács Parlamenti Titkársága — Társulási formák a gazdaságban; Bácskai Tamás, Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem — A külföldi tőke Magyarországon; Martos István, a Mezőgazdasági Minisztérium vezérigazgatója — Vállalkozás a nagyvállalatok iránváltásában; Kameniczky István, az MSZMP Központi Bizottságának munkatársa — Munkahelyi demokrácia, dolgozói részvétel és a társulások, Laky Teréz, az

Állami Bér- és Munkaügyi Hivatal munkatársa — Magánvállalkozások, magántőke, vagyonosodás; Lányi György — Társulások és politika.

Jelentkezni írásban és telefonon lehet, az MTESZ Csongrád megyei titkárságán, Kigyó utca 4. (11-511), november 3-áig.

Mison Nándor köszöntése

Mison Nándor 1918-ban Szőregen született. Szülei kendergyári munkások voltak, sokgyermekes családban nőtt föl. Az elemi iskola elvégzése után nem tanulhatott tovább, így cipész-szakmát tanult, majd 1934-től 1936-ig segédként dolgozott. 1936-ban aztán mégis a kereskedelmi szakmát választotta, először mint gyakornok, később eladó, majd még a felszabadulás előtt, 1944-ig a Cipőkereskedelmi Rt. szegedi, illetve hódmezővásárhelyi fióküzletének vezetője volt. Ezt követően katona lett, majd a felszabadulás után a mintegy 11 ezer tagot számláló szegedi Munkásszövetkezet osztályvezetője, majd ügyvezető igazgatója az államosításig. Dolgozott a tanács apparátusban, a kereskedelemben, és 1954-től a Szeged Városi Tanács kereskedelmi osztályát vezette nyugdíjazásáig.

A munkásmozgalommal fivéréi, János és Gusztáv révén került kapcsolatba, de már gyermekkorától szüleivel részt vett a szegedi munkásmozgásban, kulturális előadásain, sporteseményein. 1938-ig tagja a szegedi ifjúsági csoportnak, majd 1939-ben belép a pártba. Részt vett a Vörös Segély gyűjtésben, a Népszava előfizetés agitálásban 1946

tól három évig a szegedi pártbizottság gazdasági, illetve iroda vezetője. 1956-ban munkahelyén becsületel helytállt, és eredményes erőfeszítéseket tett azért, hogy a város áruellátása zavartalan legyen. Az MSZMP alapítótagja, és elnöke volt a KPVD Szegedi szervezetének, választmányi tagja az országos központ első bizottságának.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt el a mozgalom

tól, hisz több mint tíz évig a Belváros IV/A alapszervezet titkára, majd ezt követően a IV-es számú lakóterületi pártvezetőség szervező titkára volt 1982-ig. Aktivitását mi sem bizonyítja jobban, hogy most 70 évesen ez év szeptemberében az újonnan megalakult lakóterületi pártbizottság küldöttei ismét titkárhelyettesnek választották meg. Társadalmi munkása a megyei és városi pártbizottságnak, a Hazafias Népfőrdő és a Vöröskereszt helyi csoportjának, és 27 éve egyik ügyintézője a városi pártbizottság panaszügyekkel foglalkozó csoportjának. A jövőbe vetett bizalma, derűs optimizmusa töretlen munkásságának elismeréseként többek között a Munka Erdemrend arany és ezüst fokozata mellett a Felszabadulási Jubileumi Emlékérem és a Szocialista Hazáért Erdemrend tulajdonosa.

Tegnap, szerdán délután Mison Nándort 70. születésnapja alkalmából Dáni utcai otthonában, családjával közösen, a megyei és a városi pártbizottság nevében Szabó Sándor és Székely Sándor első titkárok köszöntötték.

A Nobel-díjas Sillanpää

A finn irodalom nemzetközi mércével mérve is kiválósága, Frans Eemil Sillanpää kevesek előtt ismert még hazánkban, pedig hazai méltatásai is a legkülönbek közül valóknak ismerek el. A gyönyörű finn táj, ezernyi árnyalatával, és a benne élő, néha vergődő finn ember ugyancsak ezernyi rezdületével — ez tölti be írásait. Nobel-díjjal 1939-ben tüntették ki *Nuorena Nukunut* című regényéért, ami magyarul ugyancsak ebben az évben *Silja* címen jelent meg. Egy parasztcsalád széthullásának és egy tragikusan végződő idillnek a története a könyv. Natálieben a finn polgárháborúval. Tudjuk, Silja alakját feleségéről mintázta az író, aki nyolc gyereket szült, és idősebb korában rosszul

Sillanpää mellett. Az Európa Könyvkiadó 1981-ben jelentette meg a három regényt — *Silja*, *Egy férfi útja* és *Ember a nyári éjszakában* — egy kötetben. A világhírű íróról holnap, pénteken délután 5 órakor Aarne Laurila professzor tart előadást a Magyar-Finn Baráti Kör szervezésében a városháza klubtermében, születésének századik évfordulója alkalmából. Beköszöntőül *Abraham Csilla*, *Bálint Ilona*, *Fekete Ágnes* és *Huszár Borbála* lép a közönség elé, mindnyájan a Tömörkény István Gimnázium és Művészeti Szakközépiskola diákjai. Az előadást diavetítés kíséri. A kör tagjaira és a finn irodalom iránt érdeklődőkre egyaránt számítanak az est rendezői.

Pályázat gyerekeknek

Az Iparművészeti Múzeum újra meghirdeti karácsonyfa-diszító pályázatát 8–15 éves gyerekek számára. A pályázaton bárki részt vehet akár egyedül, akár csoporttal: testvérek, baráti társaságok, iskolai örsök, osztályok. A múzeum írásban, maketten vagy bármely elbírálható formában olyan pályaműveket vár, amelyeket a gyerekek ma

guk terveztek, és el is tudnak készíteni. Az első 10 helyezett december 10-én, a múzeum kupolacsarnokában 10 fenyőfát díszíthet saját tervei szerint. A pályaműveket postán, vagy személyesen 1988. november 11-ig lehet eljuttatni az Iparművészeti Múzeumba. (1091 Budapest, Üllői út 33–37.). A nyerteseket november 22. után értesítik (MTI)